

Tollforgatók:

2015

**Harcsás Judit
Rozán Eszter
Steph McCrieff
Wolfbetta
Mukli Ágnes
Dittrich Panka**

KORTÁRS IRODALMÁROK TALÁLKOZÁSA

Kortárs Irodalmárok Találkozása

2015.

e-book

Előszó

Különböző internetes közösségi oldalakon felhívással fordulva a kortárs alkotókhoz, hogy itt egy lehetőség, hogy bemutatkozhassanak, és egy-egy alkotásukat is felolvashassák, és ismerkedjenek. Sok érdeklődő volt, aki jelezte részvételi szándékát. Kicsit tartottam is attól, hogy így alig jut mindenkire pár perc. Aztán lemorzsolódott a létszám, végül hatan találkozhattunk egymással és az érdeklődő közönséggel, melynek soraiban megtisztelt minket Szabó József is, a Radnóti Irodalmi Társaság elnöke, aki a rendezvény végén gratulált a színvonalas műsorunkhoz. Reményeink szerint, jövőre is lesz folytatás. Szeretnénk hagyományt teremteni, és évről évre hasonló időpontban és ezen a méltó helyen, a győri Komédiás Étterem Kultúrpincéjében megrendezni a Kortárs Irodalmárok Találkozását, bízva abban, hogy további tollforgató kapcsolódik hozzánk.

Ezért született ez az e-book kötet, hogy még közelebb kerüljünk egymáshoz. A megjelent hat alkotó felajánlott műveit tárva az olvasók elé a MEK (Magyar Elektronikus Könyvtár) adatbázisát gyarapítva.

Itt köszönöm meg az alkotóknak odaadó lelkesedésüket, és az itt megjelentett írásaikat is, magam, és az olvasó közönség nevében. Valamint köszönetemet fejezem ki a rendezvény fiatal fotósának, Perger Zsófiának a képekért, amit itt a kötetben is láthatunk, valamint a videó felvételekért, melyek úgy, mint e kötet, örök nyomot hagy a múltnak is.

Köszönet a Komédiás Étterem Kultúrpince munkatársának, Vargáné Salakta Nárcisznak, hogy helyet biztosított számunkra. A Színhely, ez a környezet, az itt lévő hangulatos légkör, az irodalmi szellemiséget idéző berendezésével, a falakon olvasható versekkel, mind- mind hozzájárult, az irodalom múltbéli és mai varázsához, lelki táplálékként.

Baráti Üdvözléttel:

Dittrich Panka

(szervező, és a kötet e-book készítője)

Tollforgatók:

Harcsás Judit (1-14)

Steph McCeriff (15-25)

Wolfbetta (26-41)

Rozán Eszter (42-53)

Mukli Ágnes (54-66)

Dittrich Panka (67-77)

Fotók: Perger Zsófia (79. oldal)

Szerzők elérhetősége (78)

Harcsás Judit

Több mint 30 évig újságíróként, (és) rádióriporterként dolgoztam. Szerelmem a média.

Hazai heti és havi-, valamint szaklapoknak publikáltam, tanítottam.

Ma a nagyszentjánosi Hunyadi Mátyás Általános Iskola tanítója vagyok.

Megszerveztem az első győri Médiatábort. Író-olvasótalálkozók, beszélgetős estek szervezőjeként is tevékenykedem.

Tizenegy önálló, valamint társszerzőként írt kötetem látott napvilágot. Legutóbbi könyvem:

Réteskönyv (2014).

A Győri antológiában 2008 óta jelennek meg írásaim.

Végtelen szerelem

Ha meghalok, magammal vinnélek,
Benned megtalálnám a Mindenséget.
Nem érdekel, ki mit mond, mit csacsog,
bennünket dajkálnak majd a csillagok.

Képzeljünk sárgát, zöldet, kéket.
Álmodjunk ifjúkort: legalább ezer évet!
Ne vess, csókolj, melengess engem,
ne hagyd, hogy kihűljön szerelmem.

Nincs kényszerképzetem, de kicsit azért félek,
az óceányi felhők, a fehérek, a kékek
közt ott a távolság, a hűtlenség a szégyen
aztán a betegség, amit soha nem kértem.

Azt gondoltam, Te leszel a gyógyír
magányra, bánatra, bajra,
eltévedtem a lelkenben.
Nincs, ki ápolja, betakarja.

Ha meghalok, magammal viszlek, tudod,
nem érdekel, ki hápog, ki dadog,
Benned megtalálom újra a boldogot,
bennünket dajkálnak majd a csillagok...

Szívem a nyárban

Tudom, egyszer elfelejtesz majd,
ha fagyosan beköszönt a tél...
de még van tavaszunk, -
hisz a szívem a szívedig ér.

Üzenj, ha magányod
szorítón fojtogat...
én sietve jövök – a síron túlról is -
s lány karom újra simogat.

Hintsen virágszirmot
ez a lány, tavaszi este,
álmodjunk könnyű szerelmet
örökké szeretve!

BÚCSÚ

Most már magamnak maradok.
A lelkem fagyos és marad a gyász.
A fecskék is dermedten hallgatnak,
a rigó a tavaszban nem trilláz.

Hittem, mert túl édes volt a kín,
Veled édes a teher,
de becsstelen voltál és hazug,
a halál csókját adtad, Ember...

Pattog az ér a bőröm alatt,
fájdalmam az Égig ér.
Sajgó sebem nem gyógyítja
a híres Bakony-ér...

Menj hát, s légy boldog,
emeld a fellegekig Őt,
felejtsd el örökre
a téged imádó Szeretőt!

Kacagj, mulass, ne nézz hátra,
már nem kell a csókod.
Menj, hisz vár, vár! - én is megyek...
és „légy nagyon boldog..!”

Levendulahegyek ölen

Nézem, mert olyan ez, mint egy álom,
csodálom ezerrel, s mindig megtalálom.
Lila szőnyeget görgetett le a hegy,
felhőkig érő köpönyeget...

Illatos virágot, lila szirmaikkal,
szorgos méhecskéket, - szerelmes szavakkal.
A gyógynövénykertben eláll az ember szava.
Boldog, mert tudja: itt Isten mosolya...

Levendulaillat, lila felhők, mire vártok?
Hozzátok ide, 'kire oly régóta várok.
Ha elment, vigyázzatok rá nagyon,
szívébe költözzön örök irgalom.

Súgjátok meg neki, mennyire szeretem,
dajkálnám örökké: ez már szerelem.
Szent Márton hegye őrzi e titkot,
erről zengnek a levelek, a szirmok.

BALATONI NYÁR

Láttam a Balatont
az ezüst-parton ülve.
Néztem a Badacsonyt
a tóba szenderülve.

Békésen pihentünk
pőrén a parton.
Vártam, hogy lágy karod,
féltőn betakarjon.

Aranyba fordult hirtelen az este
csillant a szemed, - csókért epedve.
S ott volt hirtelen a szív, meg a száj,
nesztelen ébredt az alkonyi vágy.

Szivárványhidat szült a szenvedély,
ringatóztunk kicsit: Te meg én.
Tündérvilággá vált a tavunk,
szerelmünkkel azóta itt lakunk...

Húsz év után...

Szenvedély nélkül nincs szerelem,
szerelem nélkül nincs Élet.
Látod, benned
megtaláltam a mindenséget...

Bocsásd meg minden tévedésemet,
ha fáradt, ha zord vagyok.
eltévedt lelkemért
imádkoznak a csillagok.

Légy Te a Gábielem, -
Kísérj minden utamon,
légy Te a legkedvesebb,
legyél az oltalom!

Fényes csillag-utakat
szőjön csendben az este!
Maradj mellettem
hűségben, - szeretve.

Ha mégis mennél, hát menj!
Ám légy bátor, csendes örökdő.
...a lányod szemében
ott él az örök SzeretŐ...

Határtalanul

Vannak helyek, ahová megmagyarázhatatlan módon vágyik az ember. Ilyen számomra Füred és a Jókai Villa, Erdély, ahová – már tudom – akárhányszor visszatérek, mindig találok új és újabb kincseket, töltődöm barátságokkal, látható és „láthatatlan” üzenetekkel. Akartam és megkaptam. Jókait, Petőfit, Telekit, a „vad” grófot, akik életének egy része a meseszerű koltói kastélyban is találkozik. S ha léteznek mai mesék, két kiváló nevelő és két iskola barátsága is ilyen Győrtől Csíkszeredáig. Ők nem írnak tanulmányokat, pályázatokat a barátságról és a szeretetről, - egyszerűen megélik azt. Tíz éves a győri Gyárvárosi és csíkszerdai József Attila iskola kapcsolata, a két, egymástól távol élő, mégis a szívükben együtt dobbanó pedagógus lendülete, szeretete több éve kivételes élményekkel ajándékozta meg a tanulókat, a szülőket és azokat a nevelőket, akik szívesen találkoznak, túráznak, barátkoznak és....szeretnek.

Ahogy az erdélyi gyerekek megismerték Győrt és a város környékét, úgy mi is új barátságokkal, élményekkel gazdagodtunk. Jártunk a Gyimesekben, az esztenán, ahol télen-nyáron szabadon van a nyáj, a pásztorok pedig értenek a hatalmas-bundás pásztorkutyák nyelvén és ha kell, megszeliítik a medvét. Felemelő érzés volt sétálni a koltói kastélyban, gyönyörködni a bérci „tetőben” és Nyergestetőn megtalálni a győriek kopjafáját, - értük gyűjtani gyertyát...

Noha sokszor hangoztatjuk, a szeretet határtalan, hányszor megfélemedezünk róla! Pedig mennyire igaz: ha adunk, nekünk is több jut belőle. Győrtől-Csíkszeredáig biztos, s viszont...

A megszöktetett menyasszony

Mártiért rajongtak a fiúk. Nem csoda, hisz a fűrtös, gesztenyebarna haj álmodozó zöld szemekkel és bombázó alakkal párosult. A folyton mókázó lányban ezen kívül volt valami megmagyarázhatatlan kedvesség, ami okosságával párosult. Fiúk egész hadát verte vissza a néhai Széchenyi főiskola (ma már egyetem) Hétfői Homályként elhíresült rendezvényein, ahová jobbra ismerkedni jártak a fiatalok. Az ok egyszerű. Márti szíve már foglalt volt. A Szegeden tanuló medika gyakorta ingázott a Tisza mellől a Rába-parti városba, s ha nem, akkor Márta ült vonatra és ilyenkor a hétfő reggeli előadásokon tudtuk, hogy a lány néha szunyál az utolsó sorban. A záróvizsgák és –tanítások évében szinte kivétel nélkül minden lány vagy férjhez ment, de legalábbis komoly kapcsolatra, vőlegényre tett szert. Orvosjelöltek, építészek, vendéglátósok, kinek hogyan alakult. Mártit is eljegyezte egy szegedi orvostanhallgató, akit szülővárosában jól kecsgető állás, szolgálati lakás várt. Hihette, hogy Mártival együtt építik fel a saját házukat, a jövőjüket, a formás mellű, hosszú combú lány pedig legalább négy gyereket szül neki. A lány – látszólag – élte az ingázó szerelmes életét, ám helyben is rátalált a Szerelem. Olyan elemi erővel és tűzzel, ami sodorta, csak sodorta magával, s mire feleszmélt, már késő volt. Noha Tamás tudta, hogy a lány gyűrűs menyasszony, a bizonytalanság tudatában mégis ringbe szállt az ismeretlennel. Márta bizonytalan volt és félt. Ha kitudódik, az egész világ, a rokonság előtt ő lesz a legnagyobb k... , s abban is bízott, hogy az idő majd szépen eldönt mindent. Persze, megviselték az

események: karcsú alakja még karcsúbbá vált, szeme alatt karikák gyűltek és a hétfői előadásokon már előre tudtuk: ha meg is érkezik, csakis a hátsó padban keressük.

Hatalmas alföldi lagzira szólt a meghívó, Márti titkos dilemmája pedig tovább dagadt. A versenysportolóként ismert jóképű Tamás még tett egy utolsó kísérletet: könyörgött a lánynak, mondja le az esküvőt, mert igazán szereti és tudja, szerelme hasonlóképpen érez.

Márti a záróvizsgák után óriási dilemmák és félelmek közepette mégis az alföldi városba utazott. Talán a biztonságért, azért, hogy a távolság, az új élet majd elfeledtet vele mindent. Tévedett.

Ugyan a fiatalok kimondták a boldogító igent, ám az ifiasszony kis híján rosszul lett, amikor a gratulálók között felfedezte győri szerelmét. „Nem hagyom, hogy másé légy!” – súgta a férfi elszántan a fülébe és úgy megszorította a menyasszony karját, hogy az úgy érezte, menten összeesik. Az esküvő furcsán folytatódott, a vacsorát még megették. Mártit egy mondvacsinált ürüggyel az étteremből kihívták.

A fiú a barátaival együtt egy autóban várta. Hihetetlen, de megtörtént. Az ifiasszony otthagytott csapot-papot és a nászéjszakát régi nagy szerelmével vadregényes körülmények közepette töltötte.

(Utóirat: Hogy együtt vannak-e még, nem tudom. Akkor a mindössze néhány órás asszony a lehető leggyorsabban elvált, új életet kezdett, de már az igazi szerelmével. Egy időben bizonyosan sokan haragudtak rá, én sose tudtam... Márti azt tette, amit a szíve diktált, még akkor is, ha egy kicsit későn kapcsolt. Csak remélni tudom, hogy boldog, ha találkozunk, ígérem, megkérdezem tőle...)

Apátlan ország

Akárhogy is osztok-szorzok, ha igaz, hogy minden második, harmadik megkötött házasság válással végződik, több tízezer, sőt százezrekben mérhető „válási árva”, illetve egyszülős család él ma e hazában. De hogy is lenne „egyszülős”, amikor a többnyire anyjához elhelyezett csemetének az édesapja is hál istennek él és dolgozik is? A nagy érzelmi (és tegyük gyorsan hozzá, anyagi) veszteségeinket miért tetézzük egy olyan általánosítással, amikor a kis- vagy már cseperedő gyermek úgy érezheti: törvényszerűen vesztesnek, apátlannak született?

A kitűnő előadó és végtelen szerénységgel megáldott Ranschburg Jenő pszichológus tegnap, egy gyermekvédelmi konferencián előadásában „apátlan országnak” nevezte a mienket, s ha nagyon a szívünkre tesszük a kezünket, a tanár úrnak igaza lehet. Egy-egy családi drámát követően dül a háború a gyerekekért, a felügyeleti jogért, láthatásért, nyári szünetekért. Pedig ahogyan az otthon melegének az anya a legfőbb őrzője, az apák feladata a biztonság, a család jólétének előteremtése, plusz – ahogyan Ranschburg tanár úr magyarázta – azon a bizonyos küszöbön túli átemelés, azaz a világ megismertetése (némi óvó tekintettel és karokkal). A válási hercehurcába belefáradt, a munkahelyen lestrapált és túlórát vállaló szülőnek pedig – tegyük a szívünkre a kezünket – nagyobb gondja lesz hirtelen a villany- meg a vízdíjszámla befizetése, a gyerektartás, a talpon maradás, mintsem holmi küszöbre, vagy a kiskorú érzelmeire, vágyaira való odafigyelés.

Kis- és nagyobb tévedéseinknek így lehet áldozata a gyermek, akinek egyetlen bocsánatos bűne létezik: mindkét szülőjéhez ragaszkodik. Azaz csak ragaszkodna, hiszen korlátok közé szorítják őt az apai- netán anyai láthatással, hétvégékkal, nyári szünetekkel. Pedig egykor szinte bizonyos, hogy ez a két ember feltétel nélkül várta, szerette őt.

Egy nagyon kedves ismerősömet – szinte hihetetlen – az apjáért büntették. Messzire Győrtől éltek, az új férj a nevére vette a kisfiút, az apát pedig évekig eltiltották még a láthatástól is. Az apa szenvedett, azután beletörődött a megváltoztathatatlanba. S lőn igazság! A fiúból kamasz lett, aki rájött a körülötte lévő hazugságokra, és megkereste előbb az apai nagyanyját, majd az édesapját. Tisztázták az eddigi helyzetet, a félreértéseket és a fiú – nagykorúsága után – visszavette az apja családi nevét. Életük hátralévő részében ha úgy tetszik, visszakapták az igazi énjüket, a gyermek-szülő kötődésüket. Mert így is lehet.

Igaz, a jó házasság az alkalmazkodás és a kompromisszumkészség magasiskolája, de hál' istennek azért ebből is bőséggel akad jó példa. A megrögzött szinglik talán épp erről, no meg egy „igazi” jó apukáról ábrándoztak – ez idáig hiába. Tanulnivaló itt is, ott is fellelhető, a boldogság kék madaráért ténylegesen küzdeni kell. Az elvesztett apákat soha nem késő megkeresni. Nehogy igaz legyen: apátlan ország vagyunk, rengeteg frusztrált és szorongó anyával és egyedülálló nővel, mert jaj a gyermekinknek, unokáinknak, dédijeinknek...!

Sírig tartó szerelem

Ma van a rák világnapja. 65-69 ezer új beteg évente, 33 ezren belehalnak... Ezek a szigorú számok, ez a szomorú statisztika. S persze, minden egyes sors, haláleset mögött ott az ember, ott egy történet a maga valóságával, könnyes tragédiáival.

A fül pedig kényes, fogékonyabb mindenre, ha érintett, vagy a betegségben szenvedő hozzátartozója hallja. Jó két éve egy mosonmagyaróvári családnál jártam, ahol az anya betegedett meg mellrákban, áttétekkel. Csontsoványan, összeaszottan találtam egy lakótelepi lakásban az ötvenegynéhány éves asszonyt, de vele voltak a szerettei: a nagyfia, a menyee, a párja, aki a konyhában – férfi létére – sírt. Nem értette, mi miért történhet, épp velük, hiszen átdolgoztak egy életet, gyúrhatnának a nyugdíjas napokra, várhatnák az unokákat majd... Ehelyett mindenféle kezelésre járnak, az összes pénzük elment a gyógyszerekre, a vitaminokra, a reményt ringató csodaszerekre. De bíztak. És látszott: nagyon szeretik egymást. A beszélgetés, a fotó akkor elkészült. Barátsággal váltunk el. Sokat gondoltam rájuk. Bízunk, imádkoztunk. A nő nem sokkal a találkozásunk után örökre megpihent. A férje – néhány napos vívódás után – lélekben adta fel: leugrott a házuk tetejéről. Utánahalt annak, akiért aggódott, akit annyira szeretett.

Vannak, léteznek még ilyen szerelmek, - nem is hinnénk...

Ma, a rák világnapján sok-sok ismerős mellett értük is gyújtok gyertyát este.

Költözés előtt

Kis ház a zöldben: olyan volt, mint egy álom.
Hittem benne, hogy egyszer megtalálom.
Fák, virágok, méhecskék, terek,
Ti is akartátok, hogy itt legyek...

Ezerszer róttam ezt az utcát,
tudom, hogy valaki már várt rám.
Szegfűk, rózsák, kerti levendulahegyek,
ígérem, jó kertészetek leszek!

Kis ház a zöldben, - lásd hazataláltam,
otthonom lesz a kert, a tér: ide vágytam.
Dajkaságot ígérek, a kezemet adom,
mert amit kértem, most megkapom.
S neked is itt lesz az Éden, a Paradicsom.

Halász István Szerzői név: **Steph McCrieff**

1970-ben születtem az Ikrek jegyének harmadik dekádjában... Már egészen kisgyermekként kiütköztek belőlem azok a tulajdonságok, melyek a csillagjegy szülötteit jellemzik, bár a belső kettősség jelentőségét akkor még nem érthettem, mint ahogy nem értettem sok minden mást sem a világból. Csupán kíváncsian rácsodálkoztam az új dolgokra és határtalan mohósággal szívtam magamba mindazt, amit egy nyitott és fogékony elme képes elraktározni. A családi „legenda” szerint, amit édesanyám a mai napig gyakran felidéz, még az iskolakezdés előtt megtanultam olvasni. Kapcsolatom az írott szó világával ennek ellenére korántsem indult zökkenőmentesen. A csapongást, amellyel elolvastam szinte mindent, ami a kezembe került, az iskolai követelmények szükségszerűen a kijelölt mederbe terelték, bár megfékezni nem tudták teljesen. Tízéves lehettem, amikor találkoztam életem egyik legmeghatározóbb egyéniségével. Sokoldalú tanárember volt, egy igazi polihisztor, aki felismerte bennem a kiolthatatlan tudásvágyat. Bölcs tanácsai segítettek eligazodni a könyvek világának zezzugos labirintusában, egyben megtanítottak különválasztani a valódi értékeket a hamis csillogástól. Tőle kaptam ajándékba a tudatos olvasás készségét, és múlhatatlan hálával tartozom végtelen türelméért, amivel négy éven át egyengette - időnként botladozó - lépteimet. Sehol nincs „ab ovo” megírva – ezért nem is törvényszerű - hogy egy szenvedélyes könyvmolyból író, vagy költő legyen. Azt sem állíthatom tévedhetetlen magabiztossággal, hogy erre születtem. A csábítás azonban - amelynek ugyanannyi esélye

volt viharra erősödni, mint visszhang nélkül elenyészni a semmiben – halvány rezgésként ott lapult a tudatom mélyén a kezdetektől fogva.

Az íráshoz persze nem elegendő a puszta elhatározás, valamint a papír és a toll. Ezek csak kellékek. Tehetség kell hozzá, és egy olyan szintű elhivatottság, ami bizonyos értelemben rokona a fanatikus megszállottságnak. Akkor és ott még nem éreztem, hogy készen állnék a feladatra, sőt abban sem voltam biztos, hogy feltétlenül ezt az utat kell majd választanom.

Palléroztatlan elmémrel is megértettem, hogy az igazi szárnyaláshoz idő kell, kitartó tanulással megszerzett tudás és érettség, aminek nem voltam birtokában.

Huszonevésen vetettem papírra első versemet, majd közel negyedszázados csend következett. A hirtelen fellángolás békésen hunyorgó zsarátnokká szelidült, valahol mégis tudtam, hogy egyszer eljön majd az a szélfuvallat, ami lesepri róla a hamut, csak várni kell türelmesen.

Mindenkinél más és más a motiváció, ami végül tollat ad a kézbe, nálam ez egy kettős katarzis eredménye volt csaknem két esztendővel ezelőtt. Próbálgattam szárnyaimat, nyitott szemmel, tanulásra készen olvastam mások verseit és fokozatosan megtaláltam a saját hangom.

Egy találóan megfogalmazott gondolat szerint valaki akkor válik ténylegesen író emberré, ha a kifejezés vágya teljesen átjárja testének minden sejtjét és éppolyan nélkülözhetetlen része lesz életének, mint a levegő.

Nincsen új a nap alatt, az örök érvényű értékek - ha kissé modernebb értelmezésben is – ugyanazok maradtak. A lehetőség, hogy közhelyekről újat írjunk, mégis - valamennyiünk számára elérhetően - ott rejtőzik az egyéni szemléletben, ahogyan a dolgokat látjuk.

Őszi erdő

A nap ma is tűzben ébredt,
de mind kurtább íven halad,
hűvös szél suhan a fák alatt,
elcsendesül a zsvajgó élet.

Apró gyík oson, a fű között
lázasan ciripel egy kabóca,
a nyugalom, mint halk óda,
álmatag szívembe költözött.

Felettem karcsún villan át
egy pillangó tarka szárnya,
csókot hint egy kis virágra,
mely őrzi még a nyár illatát.

Árnyékom némán lép velem,
fényeső szital az erdei útra,
kérdézném, de ő sem tudja,
hol járhat most a szerelem.

2015.07.04.

Múltidéző

Hús éj után aranyló fellegek
közt kél a Nap hegyek ormán,
s ködlő messzi tájakon kószál
a lélek, miket soha nem feled.

Némán töprengve tekint vissza,
mint forrását kereső kis patak,
jóllehet tudja, a letűnt nyarak
csillogása már nem lesz tiszta.

Miért, s mivégre hát a gyarló,
régmúltat fürkésző emlékezet,
ha új életre kelteni nem lehet
azt, mi mostanra kopár tarló?

Földhöz ragadt ész nem értheti,
ezt, csak a szív ismeri a választ,
tegnapok tavának vize ha árad,
nincsen oly gát, mely megfékezi.

2015.07.14.

Csendes szerelem

Ha akarod, csenddel szeretlek,
nem messze csengő vallomással,
titkom nem osztom senki mással,
féltett kincseim között elrejtlek.

Nem versenyzek vihar morájával,
szavam némán szárnyal a széllel,
mégis hallani fogod minden éjjel,
ha hold ölelkezik a suttogó fákkal.

Szótlan árnyékok leszek csupán
és hűen vigyázom minden lépted,
őrzöm álmod, nem is kell kérned,
örömmel teszem nap-nap után.

Az őszinte szív csendesesen szeret,
mint nap melegét a fagyos kövek,
dús televényt a pazar rózsatövek,
s meghálál minden percnyi életet.

2015.07.20.

Tenger és patak

Csiszolatlan szó legyen tán néma
pusztán, mert úgy ítélik némelyek,
nem rendülnek tőle a vén hegyek,
s maradjon örök csend martaléka?

Fénye vetekszik-e csillagokkal,
oly elemi, ős-tűz lobban benne,
vagy kicsi hajtás, erőtlen, zsenge,
vajh' ki dönti el ezt igaz joggal?

Ki büszkén, öntelten mellét veri,
szikrának, alázatnak is híján,
okkal érdemel feddést, ám csínján
a szerénnyel, mert nem érdemeli.

A tehetség nem egyként adatott,
tisztelni kell minden író embert,
méltatlan mérlegre tenni tengert
és szelíden csorgó kis patakot.

Meglehet, nem mívesen szól dala,
olykor botladozva és csendesen,
egyszerű fülnek talán kedvesebb,
mint a tenger magasztos moraja.

2015.07.24.

A szó hatalma

Belső kényszer vezeti kezem,
mikor érzem, öntudatlan írok,
s ha megnyílnak a régi sírok,
árnyaikkal magam is könnyezem.

Néha, mint futó, fehér habok
az óceánon, a toll súlytalan,
ám néha rettentő súlya van,
a fuldokló szóba belé halok.

Varázs ez, zsarnoki hatalom,
gyötör és csitít érzéki kézzel,
kín-sikolyt old éteri kéjjel,
én mégis mind a kettőt akarom.

Tüze táplál, s benne enyészek
el, mint a mitikus fönixmadár,
eléget, s egyben őriz a láng,
ha átölel, semmitől nem félek.

2015.07.30.

Nélküled és Veled

Elbocsájtottalak talán százszor,
ám lélekben én is Veled mentem,
öntudatlan, s epedve a láztól,
ma is csak lézengek elveszetten.

Voltak új csókok, csorduló mézét
vak kéjjel ízleltem mindahánynak,
oly sok tűnő láng, mardosó éhén
nem enyhített a kínzó magánynak.

Lelkem mélységeit faggatom félve,
pedig Tőled kellene megkérdenem:
üde tavaszunk miért fordult télbe,
álunk miért ölte meg az értelem?

Mikor az égbolt kékségén révedek,
szemeid még látom, de mindhiába
idézem, csupán játszik a képzelet,
Te rég átléptél egy másik világba.

2015.08.07.

Illúzió

Immár idejét sem tudom annak,
mióta Vagy a gyönyörű végzetem.
Lelked érintve tárult a végtelen,
és én elvesztem a pillanatban.

Sebezhető lettem és gyermeteg,
éhező lángként, lobogsz bennem,
kusza zűrzavar minden percem,
néha csend, néha zúgó fergeteg.

Vonzásod csábító, mély örvény,
mint utazót csillaga, úgy vezetsz,
a hatalmat sóvár szívem felett
mámmal adtam Neked, önként.

Kaptam cserébe illanó perceket,
a vágyat, hogy adjak valami mást
és többet, mint e szelíd vallomást,
de csak szép illúziókat kergetek.

2015.08.11.

Őrizz engem...

Hirtelen felszikkasztak a csillagok,
pedig halkán szóltam, szinte félve,
s fényed, mit már elveszítni' véltem,
immáron újra az égbolton ragyog.

Amiről azt hittem, hogy lehetetlen
- egy régóta várt, képzelt pillanat -
valóság lett, s az elfojtott szavak
vallomássá értek Benned és bennem.

Féltett titkom Vagy, páratlan virág,
hogy ne bánthasson e gonosz világ,
elrejtettelek a szívemben mélyen.

Szivárványból szövődött az érzés,
vigyázz reá, mert törékeny szépség,
s őrizz engem is, el sose enyésszen!

2015.08.21.

Wolfbetta

Farkas Erzsébetnek hívnak (megkülönböztetésként a Wolfbetta nicknevet használom írásaimnál). Zala megyében születtem. Közel 20 éve lakom Somogysámszonban. Szeretem az embereket, a természetet és a kreatív dolgokat.

Már iskolás koromban is jó szórakozás volt számomra a rímfaragás, mely tevékenység elkísért évtizedeken át, bár sokáig csak magamnak és az asztalfióknak írogattam. 2010-ben csatlakoztam a Napvilág Íróklub internetes irodolmi csoporthoz Zsóka Eliza Wolfbetta néven, melynek azóta már szenior tagja vagyok. A Holnap Magazin és a Verseskönyv portálokon, valamint a Netlogon szintén olvashatók írásaim. Nyomtatásban az Idő című irodalmi antológiában jelentek meg verseim: Az idő, Búcsúzik az ősz, Nélküled és veled, Mégis várlak, Anyának lenni, A remény címmel.

Irodalmi blogjaim:

Wolfbetta írói blogja

(http://wolfbetta.blog.hu/2014/10/26/udvozlunk_a_blog_hu_n_39261),

Wolfbetta gyermekversei, meséi (http://wolfbetta-gyermekversei.blog.hu/2014/10/27/udvozlunk_a_blog_hu_n_36753)

A Facebookon 2014. nyarán hoztam létre a Gyermekversek kortárs költőktől csoportot, melynek jelenleg közel 500 tagja van, közöttük lelkes, gyermekszerető alkotók, írók és költők, kik rendszeresen jelentkeznek saját szerzeményeikkel.

Dédelgetett álmom (mely bízom benne, a közeljövőben meg is valósul) egy verses kötet, valamint egy óvódás, iskolás korúaknak szóló, igényes kivitelű, színes képekkel illusztrált, nyomtatott könyv készítése (ez utóbbihoz azonban még szponzorokra lenne szükségem).

A vers

A vers egy írott gondolat,
formába öltözött szavak.

Olykor a holnapot hozod
vele, mint csillagióslatot,

máskor a múltba költözöl,
ahonnan intve üdvözölsz.

Mindegy, hogy sírsz és fáj nagyon,
vagy örömkönny kél arcodon,
kiáltasz, vagy halkan suttogod.
Míg írsz, papírod áztatod,
s mindent, mi benned szunnyadott
magukba szívnek a sorok.

A lét (haiku)

Végtelen út az
idő, parányi benne
az emberi lét.

Márciusi Balaton

Száz csodával éled a tó,
fodrain szikrákat szór a nap,
millió fénytől ragyogó
ruháján sugarak játszanak.

Közben smaragdzöldre váltva
színét, partja mentén jégfehér.
Innét hattyú száll reája,
amott már úszkál a récenép.

Vízbe mártott mennybolt kéklő
tükreként tekint ránk délután.
Ránctalan, mint ifjú, szép nő,
díva, nem csak kortalan csupán.

Éj sötétjét átellenben
gyöngynyi lámpafénnyel oldják,
s gyémánt nyakékként lengedez
mása tengerünk ében bodrán.

Narancspírral arcán ébred,
borzolt vízén átkacsint a nap.
Hullámozó mosolyt küld nékem,
mely mosoly a szívemben marad.

Tavaszi

Méhektől zsong a tarka rét,
színorgia a sok virág,
lágyan arcomba fúj a szél,
rám hinti május illatát.

Édes szerelmi vallomás
oson a párok ajkain,
csókjuk takarja fűzfaág,
őrizve hűen titkaik.

Mosolyra gyúlt a fényes ég,
csillámport szór reám a nap,
szívemben ébred a remény,
s lelket melenget a tavasz.

Virágok (haiku)

Rózsaszín ködben
olykor csak megálmodott
virágok nőnek.

Hangok (haiku)

Fákon a madár
dala, alant a fűrész
hangja messze száll.

Anyának lenni

Egy anyának nem könnyű.
A gyermek pici és gyönyörű,
gőgicsél, aztán kacag,
mikor sír, a szív majd' meghasad.

Inogva indul útján,
lábujjhegyre áll, s tipegve jár.
Mamája óvó karja
kitárva érkezését várja.

Puszival gyógyul a "fáj",
s már nem görbül, csacsog a kis száj.
Messze röppen a labda,
születésnapjára ma kapta.

Az idő csak egyre száll,
a lurkó, lásd iskolába jár.
Tanulnak új dolgokat,
s ő kíváncsin kérdezget sokat.

Magáért gyakran kiáll,
ám nem tűri el a kritikát,
komisz kamasz és konok.
Odabent dúlnak a hormonok.

Ahogy múlnak az évek,
a kamaszok felnőtté érnek.
Később szülővé válva
megértik, mitől szép anyának
lenni: Jóban, rosszban a
gyermeket szívből kell szeretni.

Nélküled és veled

A távolság mérhetetlen súlya
fájó szívembe költözött.
Várom, mikor ölelhetlek újra
szorosan karjaim között.

Megállva tétovázik az idő,
míg vágyom a találkozást.
Úgy érzem, mint ki végtelenből jő,
s bolyongva érkezik hozzám.

Kapaszkodunk az éter hangjain,
kötélen egyensúlyozunk.
Néha billen velünk a fránya híd,
de tudjuk, összetartozunk.

Kapocsként fűznek egybe génjeink,
véred véremből csordogál.
Látom, szemed most ismét rám tekint,
s nem kérek ennél több csodát.

Ki mondja meg?

Van úgy, hogy mennénk, ám mégis maradunk.
Van úgy, hogy maradnánk, mégis elmegyünk.
Néha a szív diktál, néha józan ész,
tán forratlan gondolat, ifjúi hév.
Ki mondja meg nekünk, mit tegyünk, s miért,
mitől szebb holnapunk, mint mit mánk ígér?

Osonnék szívedbe

Jó lenne egy pár különleges cipő,
hozzád gyengéden, halkán lépdelő.
Osonnék szívedbe kedvesen, csendben,
s ottmaradnék egy életre benned.

Míg bejárnám vele minden porcikád,
lelkedbe költözne egy új világ:
énem valójában, pőrén, meztelen
és kettőnket őrizném végtelen.

Hajnal

Ablakomon betekint
álmos hajnali pírral az ég,
fényét hinti az ágyam elé,
s rózsák illata leng.

Ajkamon édes az íz,
mézét kedvesem ontja reám,
forró csókkal igézi a mát,
bújó nap sugarát.

Harmatos reggel a fű,
s éneklő csalogány dala vár,
ünneplőbe virulnak a fák,
izzó lombkoronák.

Hőség

Fejemre ereszkedett a nap,
ezer sugár ragyog le rám.
Rajtam egy ósdi szalmakalap,
negyven fok ül a karimán.

A hőség fehér bőrömbé ég,
perzselve lángvörösre fest.
Felettem szeplőtlen kék az ég,
a szél felhőt sodorni rest.

Az est hoz számomra enyhülést,
imám meghallgatásra lel.
A vén korong, ím pihenni tér,
s üdén az éjjel átölel.

Mégsem idegen

Már nem harsog vissza a múlt,
idebent is csak halkán ciripel,
Emléked régen kifakult,
amit őrzök, pár kép jószerivel.

Ám sejlik még távol a rég,
fiatal szívünkben kélt szerelem.
Ellobbant lángját feledém,
idegen mégsem lettél te nekem.

Az idő

Megrekedt bennem egy pillanat,
most súlytalan lebegek veled.
Fényévnyi távolság lett a perc,
mely szívemben végleg itt maradt.

Sima homlokomra az idő
barázdát húzva ír végtelent.
Csak én magam tudom, mit jelent
benne minden aprócska redő.

Tegnapunk a mába mentem át,
s e napom a holnap őrzi majd.
Tavasz, vagy nyár volt? Most ősz inal,
nyomában a tél kettőnkre vár.

A hajléktalan

Édes otthonok vidám zaján mereng
vacogva. Reszkető kezében ócska bögre,
benne kortynyi löre. Halk imába kezd,
s szakadt kabátra dől aludni – tán örökre.

Múló idő (haiku)

Tegnap ma volt a
holnapom, de holnapra
a mám tegnapom.

Szellőrózsák

Lágyan hajló szárazon
játszin hintál száz szirom.
Mint egy könnyű nyári ing,
esti szélben lengve rint.

Ébred színes forgatag,
fényár táncot lejt a nap.
Lépésenként gyöngy fakad,
s kelyhek völgyébe szalad.

A hal

Lóth lódított, hogy fogott három nagy halat,
mikor meglátogatta a
közeli tót (vagy tavat?).

Persze közben összehordott hetet-havat,
míg végül kiderült, hogy az
egész épp három falat.

A család csak meredt és rántott hal helyett
ebédre három tojásból
hagymás rántottát evett.

Míg az apróság duzzogva foglalt helyet,
az asszony egy sodrófával
a férje után eredt.

Ha az ember el nem szaladt volna,
az én mesém is tovább tartott volna.

Origami (haiku)

Szárnyaló madár
a képzelet, papírba
alkotott világ.

Búcsúzik az ősz

A remény még visszakacsint az ősze
és zizzen az avar a talpam alatt,
mégis, oly fázósan, kabátot öltve,
langy szobára vágyva járom utamat.

Idekinn a kósza novemberi szél
lobogó hajamat égnek emelve,
fülembe suttogva a télről beszél,
s az őszt búcsúztatja hosszan, merengve.

Évszakok

Száz téllel meghalni, százszor megújulni,
kikelettel nyílni, tavasszal virulni.
Ragyogni, mint a nap, fent a magas égen,
s aranyló sugarát szórni szerte széjjel.

Tőről tőt nevelni, színt adni a nyárnak,
mire az ősz eljő, a madárnak szárnyat.
Mégegyszer repülni a tarka levéllel,
s álomba merülni csendes téli éjjel.

Rozán Eszter

Az irodalom meghatározó szerepet tölt be az életemben, egyaránt szeretek olvasni és írni. 2014-ben jelent meg a Maroknyi heroin című kötetem a Szülőföld Kiadó gondozásában. A kötet négy művet tartalmaz, a Maroknyi heroin című kisregényt, Az álomházat, mely szintén kisregény, és két naplót, Kate naplóját és Renoir naplóját. Írásaimban társadalmi kérdésekkel foglalkozom, mint például a válás, munkanélküliség, kamaszkori problémák, kábítószer-függőség, párkapcsolati nehézségek, gyógyíthatatlan betegségek stb. Célom az, hogy görbe tükröt állítsak az emberek elé, íme, ilyenek vagyunk. Műveim végkicsengése azonban sosem negatív, azt sugallják, hogy a nehézségek ellenére az élet mégis szép, és meg lehet találni az értelmét.

Kate naplója

/részlet/

2012. február 20. Kedd

Szokatlanul meleg az idei február, ma is hétágra sütött a nap. Tanítás után lementünk a tengerhez, mezítláb rohanguáltunk a homokban. Baromira élveztem, ahogy a homokszemek végigfolynak a lábujjaim között. Fürödni is szerettem volna, de Joe lebeszélte, azt mondta, ilyenkor még túl hideg a víz. Azt hiszem, igaza van, magam is tapasztaltam, amikor a kezemet belemártottam. Guy-t bezzeg nem zavarta, térdig belegázolt. Guy szereti megjátszani a nagyfiút, de előttem hiába is erőlködik. Nem szimpatikus és kész. Mit egyek rajta? Az elálló füleit, vagy a pattanásos arcát? Jó, elismerem, van egy kis muszklia, de ez nem minden. Lisa meg a többi csaj totál belezúgott, de engem hidegen hagy. Magammal vittem Sartre Egzisztencializmusát, el is bújtam az egyik dűne mögött, hogy olvassak egy kicsit, de a fiúk rám találtak, és azonnal cikizni kezdtek. Elvették a könyvemet, és ide-oda dobálták. Aztán a tengerhez vitték, bele akarták dobni. Szerencsére az utolsó pillanatban visszaszereztem. Nem lenne jó, ha ázotlan kellene visszavinnem a könyvtárba. Az egyik sarka így is meggyűródött.

2012. február 21. Szerda

Ma kaptam egy egyest biológiából. Mindig is tudtam, hogy Petesejt pikkel rám, de ilyen rossz jegyet eddig még nem adott. Kiselőadást kellett tartanom a rágsálók táplálkozásáról, ami gyerekjáték. Igaz, felkészülni nem nagyon volt időm, mert délután a srácokkal lógtam, este pedig Sartre-t olvastam, de hát ki ne tudná, hogyan táplálkoznak a rágsálók. Mivel fogaik egész életükben nőnek, folytonosan rágsálniuk kell. Olyanok, mint Jason, aki szintén állandóan rágsál, vagy rágót, vagy kekszet, a tanárok haragszanak is rá miatta, mert az órák alatt sem hagyja abba. Na, de térjünk vissza az egyesemhez. Petesejt szerint a rágsálók táplálkozásáról való ismereteim felületesek, nem készítettem sem vázlatot, sem illusztrációt. Azt mondta, a munkám értékelhetetlen. Ezzel egyáltalán nem értek egyet, mert azért szolgáltatam némi információt. Bár azt hiszem, a hangsúly a némi-re esik. Mindegy, engem egyáltalán nem zavar, de anyám örjöngeni fog, ha megtudja. De nem tudja meg. Legalábbis tőlem nem.

2012. február 22. Csütörtök

Kaptam egy emailt Guytól. Hétvégén buli lesz náluk, és engem is meghívott. Nagyon nyomul a szerencsétlen. Nem tudom, elmenjek-e. A legszívesebben itthon maradnék, és olvasnék, de ott lesz az összes barátnőm, és nem akarok leégni előttük azzal, hogy itthon kuksolok szombat este. Meg aztán, hátha történik valami, amiről lemaradok. Legutóbb sem mentem el Mirandához, pedig azt mondják, állati jó balhé volt náluk. A szomszédok még a rendőrséget is kihívták a nagy lárma miatt, de nem varrtak be senkit, csak figyelmeztetést kaptak, hogy legyenek csendesebbek. Én meg nem voltam ott. Ezt a pechet! Szóval elmegyek. Meg talán Joe is ott lesz. Marhára bírom a srácot, sokkal jobban, mint Gyt. Csakhogy Joe Lucyvel jár. Pont egy olyan csúfsággal, el nem hiszem. Mit nekem Lucy! Tudom, hogy Joe gondol rám, a múltkor is hogy féltett a parton, hogy megfázom. (Amúgy megfáztam, azóta is tüsszögök.)

2012. február 23. Péntek

Milyen unalmasak ezek a családi vacsorák. Anyám férje nagyokat hallgat, és csak tömi magába az ételt, Kitty húgom állandóan fecseg, az összes barátnőjét kipletykálja a legapróbb részletekig, anyám meg csak bólogat. Ráadásul ma még oda is égette a spagettit, amit a viláért sem vallana be. Nekünk persze jó képet kell vágnunk a dologhoz, és meg kell ennünk a megpörköltödött tésztavégeket, mert különben anyám eljátssza az egyes számú nagyjelenetet, mint ahogy párszor megtette már. Az a legkevesebb, hogy a kaja a szemétben landol, de az a szitokáradat, amivel kíséri, még a falat is megrengeti. Persze, akkor legalább kizökkennénk az unalomból, de inkább nem. Ehhez még Kittynek sincs kedve. Pedig az esti szertartás mindig ugyanaz. Miután anya férje befejezi a zabálást, megkérdezi tőlünk, hogy mi újság a suliban. Mi természetesen rávágjuk, hogy semmi. Ilyen ostoba kérdésre mi mást lehetne mondani. Utána Michael bejelenti, hogy meccset fog nézni. Erre anya már megy is a hűtőhöz, és előveszi a sört. Aztán anya mosogat, mi pedig Kittyvel felmegyünk a szobáinkba. Ma azonban bevettem, hogy holnap buliba megyek. Anya azonnal örjöngeni kezdett, hogy hogyan képzelek ilyesmit, csak úgy elmenni stb. Michael gyorsan leszerelte, azzal, hogy most vagyok 16 éves, mikor menjek bulizni, ha nem ebben az életkorban. Mégis rendes pasi. Anyám egy ideig dúlt-fült, aztán beleegyezett.

2012. február 24. Szombat

Teljesen odavagyok, ma lesz a buli. Másfél órán át áztattam magam a kádban, a hajamat befestettem rózsaszínűre (anyám őrjöngött), a kézkörmömet pirosra, a lábkörmömet kékre (anyám még jobban őrjöngött). Kitty meg csak irigykedik, azt mondja, ő is szívesen eljönne velem bulizni. Mondtam neki, majd csak akkor jöhet, ha betölti a 16-ot, most még túl kicsi hozzá. Azt felelte, ha valaki 10 éves, az már nem is olyan kicsi. Mindesetre segített kiválasztani a ruhát, mert be kell vallani, az ízlése jó a kiscsajnak. Fekete ujjatlan blúz lesz rajtam fekete miniszoknyával. Szerintem vadító. Ha Joe erre sem indul be, akkor feladom. Kölcsönkértem anya körömcipőjét, de nem adja oda. Fél, hogy tönkreteszem, pedig vigyáznék rá. Jó, a szandáljának elszakítottam a szíját az osztálykiránduláson, de az véletlen volt. Oltári jól mutatna a szerkómhoz a rózsaszín körömcipő. Kitty megígérte, hogy elcseni. Remélem, sikerül neki.

2012. február 25. Vasárnap

Isteni volt, még mindig a hatása alatt állok. Nagy hiba lett volna, ha kihagyom ezt a bulit. Ott volt Joe, Liza, Miranda, Jason, na meg persze Lucy is. Senki sem számított rá, hogy így fogok kinézni, láttam rajtuk, hogy teljesen elhűltek. Sajnos a magassarkúban elbotlottam párszor, ami elég kínos volt, ki is nevettek. Viszont Joe, az én drága Joe-m azt mondta, hogy ne törődjek velük, mert elbűvölő vagyok. Igen, pontosan ezt mondta, ELBŰVÖLŐ. Láttam, hogy Lucy gyilkos pillantást küld felé, de úgy kell neki. Amúgy a zenét túl hangosnak találtam, az üdítők émelyítőn édesek voltak, az alkoholt pedig nem szeretem. Egyszer csak Guy elővett néhány tablettát a fiókjából. Azonnal körbeállták, mindenki akart belőle. Guy felém nyújtotta a tenyerét az apró, kék pirulákkal. Tudtam, hogy drog, bár még a valóságban nem láttam ilyet, viszont elég felvilágosító órán vettem részt a suliban. Azt is tudtam, hogy nem lenne szabad elfogadni, de én elfogadtam. Eszméletlenül felpörgetett. Attól kezdve csodás volt a zene, földöntúli fényben villogtak az italok az üvegekben, és Guyt roppant szellemesnek találtam. Még a náthám is elmúlt. Élveztem a táncot, szinte már azt sem tudtam, ki a partnerem, míg hirtelen Joe karjában találtam magam, amint egy lassú számra lépegetünk. Lucy-t nem láttam sehol, de nem is nagyon érdekelt, hol lehet. Joe egész este kedves volt hozzám. Éjfél után egy sötét sarokba vonultunk, ahol átölelt. Hajnali háromkor érkeztem haza. Anya akkor már aludt, de reggel őrzöngve rontott a szobámba.

2012. február 26. Hétfő

Itt a világvége. Alig vártam már, hogy hétfő reggel legyen, és újra láthassam Joe-t. Mikor beléptem a suliba, már ott volt, éppen a szekrényénél állt. Odasiettem hozzá, arra számítottam, hogy üdvözlő, vagy legalább rám mosolyog, de semmi. Teljesen közömbösen viselkedett, és amikor szóltam hozzá, még a fejét is elfordította. Kérdeztem, hogy mi történt, de egyszer csak megjelent Lucy, és Joe vállára tette a kezét tulajdonosi fölénnyel.

- Mit akarsz? – kérdezte tőlem gorombán. Nem válaszoltam, csak csendben eloldalogtam. Egész nap ezen emésztettem magam, az órákon alig tudtam figyelni. Miss Huse többször rám is szólt, hogy merre jár az eszem. Nem értem az egészet. Miért volt olyan kedves hozzám, ha most meg kutyába sem vesz? Óránként küldtem neki az SMS-eket, este pedig az emaileket, de még csak válaszra sem méltat, pedig már fél tizenegy van. Úgy érzem, teljesen elemészt a fájdalom. Tanulni sem voltam képes, pedig holnap dolgozatot írunk angolból. Olvasni próbáltam, hátha Sartre megvigasztal, de a sorok összefutottak a szemem előtt.

2012. február 27. Kedd

Mi baja van velem? A buli előtt legalább nem nézett levegőnek, jókat dumáltunk, ha nem tudta, mi a lecke, mindig tőlem kérdezte meg, most meg úgy csinál, mintha ott sem lennék. Ez rettenetesen elkésérít. Lucy meg gyilkos pillantásokat vet rám. Az ebédlőben odaültem az asztalukhoz, de azonnal elhallgattak. Az angol dolgozatom pocsék lett, üresen adtam be a lapot, igazából nem is értettem, miről kellett volna írnom. A srácok ma megint lementek a partra, Guy hívott engem is, de nem mentem velük. Semmi kedvem sincs Joe és Lucy enyelgését bámulni. Sartre is cserbenhagyott, már egyáltalán nem érdekel.

2012. február 28. Szerda

Anyám őriöngve fogadott, mikor sulí után hazaértem. Délelött találkozott Petesejttel, aki elmesélte a biológia egyesemet. Anyám persze azonnal nekem esett, hogy lehetek ilyen felelőtlen, miért nem tanulok, amikor ő feláldozza magát értem. Bezzeg ő milyen szívesen tanult volna, de nem volt rá lehetősége, mert dolgoznia kellett, hogy segítse a fiatalabb testvéreit. Nincs annál fárasztóbb, mint amikor az ösök a saját gyerekkorukkal hozakodnak elő. Meg amúgy is, épp elég bajom van anya hülyeségei nélkül is. Joe ma sem állt szóba velem. Ez már mindig így lesz ezután? Mi tetszik neki a ronda Lucyben? Kicsi, kövér, lúdtalpas, az arca meg egyenesen undorító. Ráadásul olyan ódivatú cuccokban jár, amiket a nagymamám se venne fel. Felrohantam a szobámba, és magamra zártam az ajtót. Anyám szerencsére nem jött utánam. Este azonban tovább folytatódott a cirkusz. Michael nagy dérrrel-dúrral felrobogott, és dörömbölni kezdett, hogy azonnal nyissam ki, mert ez az ő háza, nem zárkozhatok be csak úgy a szobába stb. Mivel dühös szavaira nem reagáltam semmit, megfenyegetett, hogy betöri az ajtót, de akkor megnézhetem magam. Nem csak blöffölt, mert hallottam, amint nekiugrik, Kitty pedig vadul sikoltozik. A zár elsőre nem engedett. A neszekből úgy véltem, hogy másodszor is próbálkozik, ezért kitártam az ajtót. Michael berepült rajta, majd a szoba közepén landolt. Ilyen válogatott és cifra káromkodást még

életemben nem hallottam. Sajnos elkövettem azt a hibát, hogy elmosolyodtam, amikor Michael a földön feküdt, és sajgó derekát tapogatta. Hirtelen talpra ugrott, és lekevert egy óriási pofont. A falnak estem, az erős fájdalomtól a könnyem is kicsordult. Anyámra néztem, aki a folyosóról bámult befelé. Ennyit mondott:

- Megérdemelted!

Ezt sosem bocsátom meg nekik.

2012. február 29. Csütörtök

A távolsági buszon írom ezeket a sorokat. Nem mentem iskolába. Elegendő van anyámból és a férjéből. Azt hiszik, nem látom, hogy Michael kivételezik Kittyvel, mert ő a saját gyereke, én pedig nem? Elhatároztam, hogy megkeresem apámat. Már három éve nem láttam, de azt tudom, hogy New Yorkban lakik a legújabb feleségével, akit még nem ismerek. Reggel úgy csináltam, mintha a suliba mennék, de nem vártam meg az iskolabuszt, hanem kísértél a pályaudvarra. Csak félórát kellett várnom a New yorki buszra. Városunkból 16 óra az út New Yorkba, szerencsére öt már eltelt belőle. Mit ne mondjak, az utazás elég unalmas. Ráadásul egy dagadt férfi ül mellettem, aki egyfolytában horkol. Az előbb számoltam össze a pénzem. Hát, nem sok maradt, majdnem az egészet elköltöttem a buszjegyre. Talán taxira még futja, ha megérkezem.

Mukli Ágnes

Örökké tanulom a magyar nyelvet. Szeretem a szavak harmóniáját, a hangok lágyágát, az érzések megjelenítését, az alkotást magát.

Három verses kötetem jelent meg eddig. Hajnali küszöb (2007), Kristálypohár (2014), és Korlátnak dőlve (2015).

Lepkesors

Hajnalodban megnémultam.
Megtévedtünk mind a ketten,
rejtőzködtünk egymás elől,
lehetetlen szerelemben.
Kerestél, én tovaszálltam
repdeső lepkeszárnyam
vergődött a nyárfaágon,
sóhajtásnyi örületben.
Forogtam a bolond nyárral,
kergetőztem napmelegben...

Túlvilágra ítéltettem.

Forró nyár

Ritkul a lombja vén diófának,
perzselő napfényben a forró nyár.
Tarló szomjaz rekkenő hőségtől,
örömtüzeiben fürdik, forrong már.

Nyár ölelésben izzik az alkony,
testközeliében fuldoklik, elég,
hevíti, marja égő szavakkal
a lángoló égbolt fénykötegét.

Forróság terjed, szikrát vet bennem,
láz hevít újra s a fény teli Nap,
messze tűzében fel-fellobognak,
égetnek áldón a napsugarak.

Pillanatfelvétel

Mélyen Tisztelt Uraim!
Kedves Előkelőség!
Micsoda paradoxon, fényűzés,
sors adta kiváltságok, Pesti Napló,
Színházi élet, micsoda nők!
Drágábbak a koktéluhák, kosztümök,
frakkok, a lakkok, a lakkcipők- micsoda idők!
Esett az angol font – drágább a kenyér,
Micsoda gond!
Hallotta, ráz a villamos, ez a beszéd járja,
kedvesem, a lelátón várta a párja.
Láttam a korzón, a férje oldalán,
én is állhatok ott, talán talán...
Újra divatba jön nagyságos asszonyom, mint nőies
nő,
a szépség ámulat, mint egy kávéházi bankett,
vagy egy boldog átmulatott éjszaka.
A testtartás fontos, a gerinc és taktika
a praktika, a dobogó, s a dobogó szív!
Üzenjen a cselédjével, ha egyedül marad,
azonnal rohanok. Pardon, bocsánat.
Ilyenek a szívügyek. Hangfoszlányok vegyülnek,
pillantások érnek össze, légy itt, izgalmas légyott,
újrakezdés.
Látványos futam, rövidül a táv. Nő a tét.
Zsoké váltást javaslok.
Látta az öreg gróf szeretőjét? Bolondok!

Ranglista győztes! Bravó! Hatalmas erény!
Befutó versenylovak, galopp, kacagásrohamok
vágta, molyrágta téma.
Hol tölti a nyarat, ha ideje marad?
Gróf Batthyány Gyula is nagy utazó,
milyen fess, képeket fest! Tehetséges.
Képein felértékelődnek majd
a barna szépasszonyok,
csapodár csalogányok, élet portrék,
szép hercegnék mosolya ámit,
nem számít a festék, csak a szeles esték,
a versenylovak.
Rabló, Bűvész, Csákány angol telivérek
győztes kancák, győztes mének,
győzelem, erő, pénz, divat,
okirat, perirat, vádirat
csak játék,
előre megfestett kép
egy életre feszített vásznon.

*Gróf Batthyány Gyula : Zsoké klub c. festmény
nyomán.*

Embert nevel a falu

Utakat taposnak talpak,
házakat építenek kérges kezek.
Szép arcú asszonyok karján
csecsemők sírnak, régmúlt szerelmeket.
Leves forr fazékban délre...
mindenki holnapot tanul.
Tinta-kék jussot követelnek,
sorba kerekítve, olvasatlanul.
Rejtekül, közel az erdő,
folyók erejében duzzadnak szelek,
madarak dalolnak vízi malmok dalán,
élni vágynak itt dolgos emberek.
A templom harangja, minden házat elér
halk ima apró lépésekhez simul,
szántók adta éltető erőben
jégeső, zápor vihar csillapul.
Elcsitul a hang az utolsó szavakban,
zajtalanná lesz a temető,
a faluvég ünnepi csendjébe bújva,
bölcődalt dúdol az akácos erdőn a szellő.

Anyámnak szóló

Eső szítál, tátika ring,
véremben véred kering,
szavamban a szavad dadog,
éjjeleim megrészegültek, álmatlanok.
Nézd, a körtefa újból fehér,
sok apró virága összeér.
Jelent firtat a jövőndő maga,
mint szálló virág, tavasz –illata...
Túlcsordul könnyem patakcsobogásán,
nárciszok nőnek életerősen,
messze vagy tőlem, bár sosem érzem.
Fohászom lettél a felkelő Napban,
elcsitult csöndemben mellettem vagy,
kitárt karomban várlak, mint gyermek,
mint bozót az ágát, hiányollak.
Hajam ha lebben szél erejében,
erőtlen tested testemben átfon,
hogy gyűrt panaszomban
lelkem se fázzon.
Az ablakkeretben kifeszült képek,
a régi utcánkra, ha kinézek,
minden más, a máról,
a kerítés túloldaláról.
Bakelit lemezbe szorultak a dalok,
éj sötétjében hold, ha marasztal,
nincs napfényben terített asztal,
s vidám nevetés.
Mikor becéztél, minden szavad ölelt.
Mikor meséltél, veled suttogtak a fák.
Mikor daloltál, minden bűnöm megtért,
holnapot várva szerettél:
ahogy az édesanyák.

Talán a vers

Talán a hang, talán a szó,
talán a vers üt át, a félelem falán,
ha hitvány ölelésbe ránt
a fázós magány.
Ha cserben hagyottan összerogysz
az igaz szavak súlya alatt,
mint a gyertya félhomályban, fogysz,
magadra maradsz.
Hiába minden szó, csak megriadsz,
mert félsz, hogy hazug a hang,
hazug a szó, s a sejtelem.
A lételem mi bánt, csupán csak sérelem,
reménytelen harc, próbatétel álomarc.
Mert vall a hang, a szó, a vers
a vedlett ház falán,
papír babák könnyein,
s papír bánatán...
Fognak gyűrt füzetlapok,
messzire hallik a zizzenés,
akár a nádasok,
versenyeznek széllal,
kigyúlt tüzek hevével.
Kopottá csépelt rímeken
időz az elmés értelem,
talán a hang, talán a szó,
talán a vers üt át a félelem falán,
lüktető hexameterekké lesznek
egyszer, az időtlenség igazán.

Mészáros Viktor: A költő dolga c. versének soraira.

A holnapi kenyér

Halkan zsibong a város...
ritmust kopognak a talpak, sarkak.
Zsugorodik a járdakő szélén
a balzsamos álom.
Zsibbadt lábon lóg a pók
a pókfonálon,
rám telepszik a bizsergető ismeretlen,
földiekben, égiekben, rímekbe szedetten.
Beljük botlom, folyton csak mondom.
Égig érő fák alatt ragyog az ébredő nap,
zsong-bong, dong bokron
minden zümmögés.
Virágok bomlanak ágakon,
fehér meggyfákat mégis
rózsaszínnak álmodom.
Ébrednek a terek, indulnak bicikli kerekek,
zörögnek raklapok,
nyílnak ablakok, ajtópánt lakatok.
Polcokon illatos péksütemény.
Ágyában álmodik a pék legény:
útszéli pitypang,
hogyan bont bozontos kalapot,
vagy kovászos kenyér illatot,
zsigereinek friss zsemlét, morzsát
zsongítón ölelő zsémbes asszonyát,
neki még nincs korán.
Ahogy álmából félig ébren föleszmél,
a nappal földereng.
Fanyalog a kávé, mindjárt itt az este.
A csillagos ég újra kékre festve,
nemsokára kelhet újra a holnapi kenyér.
Szerелеm parázsán fűthet, süthet a kemence.

Kéretlenül

Evokáció Váci Mihály Te bolond c. versének... soraira.

Csupa könny az arcom,
fuldokló mázsolmány.
Csavargó éjszakákra
csordult fojtó cseppek,
mit kerestek a sötétben?
Nem kértem vádló átkokat,
fájdalmat sem ennyit,
csak szemernyit
szerettem volna a jóból.
Ki kérte forró haragod,
mi belém mar, kéretlen követel,
sejtjeim, szöveteim veszi el,
bennem kering kelletlenül,
mint kezdet és a vég.
Nemrég még neveltél,
sugárzón, sóváran,
fojtott vágyaiddal,
félősen magadhoz szorítva.
Puha kezéd kezembe adtad,
faltad a furcsa álmokat.
Szeretni ki bujtogatott?
Ki kérte forró szerelmed
arcod miért rejtett rabul?
Szavam haragot gerjeszt,
öntudatlanul:
rövidlítő lettem és süket,
hogy közelebb legyen a közel,
hogy ne halljam ha elköszönsz.
Arcomra száradt már a könnyem.
A sajgó fájdalom lassan múlik
a messzi távolon.
Ki kérte forró haragod,
szeretni ki bujtogatott?

Mondd...

Mondd, miről álmodunk majd a csillagok felett,
ha az est egyszer örökre mindent feketére fest,
ha kapualjakba szökik el tőlünk az ábránd
nap éltette életünk nélkül mondd, mi vár ránk?
Ellenszegül-e majd nekünk a végtelen sötét,
érezzük-e majd az együttlét örömét?
Marasztal-e a szédítőn fénylő víztükör,
a színehagyott vezeklés, a lármás kárhozat,
hisz megdermed minden mozdulat,
perctelenné válik a nappal:
vitázunk-e majd a kiszámíthatatlannal?
Hova száll majd a gondolat
látom-e majd az arcodat s a gondodat,
vagy csak a lelked száll
engedetlenül tépett fellegeken?
Ott is veled, élni nevetni volna jó...
megváltozhatatlan lesz minden, és örökkévaló.

T.L.

Húsz éve még tartottam tőle, mint férfitől,
ma már 85 éves mániákus gyűjtögető.
Lakása a garázstól a padlásig lim-lom lerakat,
használhatatlan kacat.
Annyi a csavar gyűjteménye,
mint csillag az égen,
vagy mint hangjegyek a Wagner zenében.
Labirintusában egy keskeny út visz a kádig,
egy másik az ágyig.
Csak egy biztos pont van a hűvös szobában,
a barna fotel.
Flakonokban bécsi víz, falnál asztallapok,
félig üres palackok, monitorok,
a dobozok könyves polcok,
szennyes tartóban drótok.
Mennyezetig fölpolcolt alkatrészek,
kiselejtezett gépek,
a falon nem látszanak a képek,
csak sejteni, hogy hol mi van.
Kidobott holmival degeszre
tömve minden kicsi rés.
Égészen az ablakig tele, kinyitni sosem kell,
és nem is lehet, mert a plafonig ér a sok rekesz.
Nincs a közelében egy talpalatnyi hely.
Látja a lépcsőt, de lassan éri el,
örökké spórol, szeget csavarra rak.
Alig lát egyik szemére, szinte vak,

de Márait olvas és Karinthyt.
Kész szenvedés neki a járás
nála van kiabálás, mert nagyot hall szegény
teste öregszik, csont-sovány,
de erős mint a lombja vesztett fatörzs,
ága földre ér, de a törzs szikár tenyér.
Ma itthon látjuk, holnap Bécsben kalandoz
örök életveszélyben,
mert kocsijával akkor indul,
ha mindenki elindul, akkor áll meg,
ha mindenki megáll.
Most lázas szegény,
pizzát sütöttem neki.
Remélem új életre kel, ha megeszi,
mert az ajtó előtt várja egyetlen hű társa,
Gizi, a macskája.

Dittrich Panka

Győrben születtem, de Sopronban nőttem fel a József Attila úti nevelőotthonban. Ez örökre meghatározta életemet. Az írással 2004-ben kezdtem el foglalkozni, és ennek eredményeként jelent meg első kötetem R. Dittrich Anna néven, Rácsok a gyerekszoba ablakán címmel a győri Hazánk Könyvkiadó jóvoltából. Ebben a 18 éves koromig tartó gyermekkori emlényeimet örökítem meg, az akkori nevelőotthoni körülményeket, és a gyermeki lelkipilágomon keresztül.

Ezt követően tovább folytattam az írást, rövid prózák és tárcák formájában, majd versek is születtek szép számmal. Ezek főképp szabad versek és haikuk. József Attila a példaképem, az ő költészete a mai napig szívemhez ér.

2014-ben, Csendhajó címmel jelent meg verses kötetem, ez már Dittrich Panka néven. Köszönettel tartozom a Kisalföld újságírójának Gülch Csabának, aki egyben a megyei napilap vers rovat szerkesztője is, ahol a verseim az olvasók elé tárta. A kötetem napvilágra kerülésében is önzetlenül segített, értékelve alkotásaimat, ezzel erőt és kitartást adva a további verseim megszületéséhez.

Szavaiddal élve *(-József Attila)*

hős esőcseppek
utolsót koppintanak
„csendtalapzatán”

kutatva a fényt
tengernyi „porszem mászik”
saját árnyékán

„hold lágy fénye”
névtelen csillagok közt
barátságot sző

„város peremén”
míg morzsákat hord a szél
felkap és repít

minden és semmi
anyag-lét kergetőzik
„világ ág bogán”

„lombok hullnak”
„megfáradt ember” vállán
fényt „sóhajt ez éj”

Beleszerettem

Beleszerettem én is az őszbe
a vele vénülő kócos időbe.
A harmatos hajnali ködben
belevesztem a kopogó esőbe.

Beleszerettem csalfa szemébe
a csendesen zúgó levelébe,
és dallam szőtte sugallatában
a belenyugvás halk viharába.

Beleszerettem e maskarába,
a meztelen fák remegő ágába,
és annak hűvös vigyorában
a színes kavalkád holt ágyába.

Beleszerettem pedig jól tudtam,
örökké élve is meghal a múltam.
Beleszerettem és azt is keresem:
ha a föld temet, lesz-e ott szerelem?

Absztrakt szerelem

Forró vágyak nem kímélnek,
Szerelmet vársz éji fényben.
Úzött napjaid kísértnek:
ázott képek szürkeségben.

Kúszó árnyak fenn a falon:
mézes titkos szív-zamatok...
Csábos illatát ha érzed:
belül édesek a vétkek...

Szerethetted ezer szálon,
mégis megcsal minden álom.
Annyi jó van ingoványon
forgolódsz egy hideg ágyon.

Simulhat-e még te hozzád?
Úgy hiányzik, szívet rongál!
Minek, ez absztrakt szerelem,
tűz- halálban szikrát teremt.

Csend ölelésben

levelek még tegnapért vezekelnek
avarban küzdenek az enyészettel
fűszálakon füst-ezüst harmat cseppen
majd elszenderül reggeli leheletbe

kopasz fán kóricál egy árva madár
szeli a köd-színnel őszülő határt
öltözik az ősz amerre csak ellát
fák alján dióhéjba zárta a nyárt

emlékkel az ima mély-éjbe fárad
nappal a hanton fényt sóhajtó pára
nyílik krizantém és nefelejcs virág
megnyugvást adva arra ami várat

már nem furdal kétely ősz után tél lesz
Föld másik részén rak a fecske fészket
szép lesz a fehér pihenő hópihe
hamvadó szirmokon csend ölelésben

Ne sírj zenebohóc

Most nem zenélsz,
csendben ülsz, keseregsz.
Néma a hangszered,
hisz érzed, bánatról nem zenghet.
Mi lehet szomorúságod titka,
az ég porondja sem tiszta.
Tán biztos azt gyászolod
mi egykor szép volt,
de sosem térhet vissza.
Ha sírnod kell, sírj bátran,
de aztán ismét zenélj,
kergetve bánatot,
hiszen te jól tudod,
hogymitől enyhül a fájdalom.
Csak rajta, fújd a trombitád,
hadd tudja a világ,
szíved ritmusán sosem ejtesz hibát.
Hálás könnycseppre lelsz,
a nevetésben gyógyírt,
mert nem csak egy szerep,
hogymihet láthatlan sírni,
és mégis mosolyt fakasztani.

József Attilához

Én is éheztem lágy kenyérre
babaselymű kis szeletre
kalácsra és szeretetre...
hogy város peremén az este,
ernyedt fa hulló leveleként
sínpárokat ne keressek...
én is őrizem a szíved.

Hulló levél lavinában
játszi szélnek viharában
fontál vesszőt gyökerekből
bánat sóhaj lehelettől
mindig vérző szerelemről
csentél csókot csalapintán
pofont csokis palacsintán
voltál randin és szeánszon
megszülettél szíved láng volt.

Olvasztod bennem is a vasat.
Van-e cél, mit nem esz penész,
sem dübörgő sinkerék...
azon fáradt kő, s lehullt levél.

Könnyesen, de tisztán,
értem s látom én.
Szavaiddal szívedből török,
mint a meleg lágy kenyérből

lakmározom, s jól lakom
belőle, itt a város peremén...

Bár omlottak szövő álmaim
s zihált szívem, annyi tettem
hullott kövek alá, bogarak közé...
Téli tájad megbabonázott,
harmatcsepp nyílt homlokomon
a semmi ágán keresve: lesz-e még?
Leírtad ezerszer
van még annyiféle fény...
Pokol tornácán a sáncok,
rajta csillagpor viháncol...

Keresem a szót, ülök a vonaton
értelmet keresve.
Fényekben a kétely rezzen
ott, a sínek talapzatán...
ők párosan futnak végtelenbe...
bukott analízist cibál:
ha a szív, szívre nem lel...

Köddé feslik a hold udvara,
keresztbe törik a nap sugara.
Égi szavak fényfüzérben,
levél sóhaj menedékem...

Lüktet bennem is egy gondolat,
az a gyökerek nélküli
kopasz tavasz...

úgy éhezem minden szavad.
Kiáltanék, de nem szabad.
Ám, ha mégis kiáltok?
Meghallják-e a zshiványok?
Becsapnak a vagányok.

Én úgy vagyok,
ahogy nem vagyok.
Ezer szó, mi százszor-szép,
és vérző lelked szertesztét,
szíved örök, mint a tér,
hisz, minden szóban utolérsz...

Anyátlan s apátlan lettél
a csönd talapzatán,
a világ ág bogán
hozzám is utazó remény,
nekem a legtisztább,
született égi küldemény.

Túl korán...

„homlokodra ült
csillámló sziklafalak
fondor magánya”

Összezárt szirmok (haibun)

Ásít az esti ködben a szenderegni vágyó tulipán. Oly rég voltam erre. Azt a padot figyelem, azt a bizonyos padot. Félig elmerengve. Nem sokára tán reá is hullnak megint a levelek és didergős esőcseppek. Ám rajta akkor is ott marad a nap barnította pír. Mely télen sem múlik. A ráncolt barázdái közt, tán utat keres pár bogár, mely még élni kíván. Nem tudva, hogy otthonát az idő vájta, oly régóta már. A fa kispad kicsit kopott, lábait áztatta annyi viharverte eső. Mégis, mégis még áll és egy helyben marad. Nem úgy, mint bennem ezernyi száguldó pillanat. Vajon hány szerelmes simogatást vélt a vállainál, hány csók képeit őrzi egy maga. Vajon mennyi nyári érintés, halk cuppanós neszek, ölelő karok és megpihent kezek, mit magáénak mondhat. Oly sok perc, melynek hangjai vágyat és reményt élesztett. Hány ködben fürdő reggelen, vajon milyen napot remélt. Ki keresi fel, s zengi el titokban szerelmes halk énekét, hogy éppen bánatát, mit akar, hova tér, vagy kire és mire vár. De ő, ő a pad nem mesél. Ő talán nem fázik, ha jön majd megint a fagyos tél. Mely fehér takarójával ellepi. Már jól ismeri a zimankós éji deret, mint a bánatban a fátyolos tekintetet. Csillagok és a hold nyújt némi vigaszt éji álmára. Bár tudnám, hogy magában nevet. Bár tudnám, hogy valóban elnyeli a világ zaját. Fáradt teste, egy kis festésre vár. Rája írt már megint a lázadó ifjúság.

Nézem, csak nézem a kopott kispadot hol egykor ültem én. Talán ha beszélne, megkérdezné tőlem, és „őt” szeretem-e még? Fogom-e még annak a fiúnak kezét? Simogat-e úgy, mint akkor a májusi szélben.

Ám a pad néma. Én is vele hallgatok, mint mellette a tulipán összezárt szirmai.

Mennem kell, és tovább ballagok.

Még áll a kispad,
élet-idő titkait
nekem is őrzi.

Szerzők elérhetősége:

Rozán Eszter rozan.eszter@freemail.hu

Harcás Judit o2.judit.harcas@gmail.com

Wolfbetta zsoka66@vipmail.hu

Steph McGrieff stephen130728@gmail.com

Mukli Ágnes mukliagnes1@gmail.com

Dittrich Panka dittrich.panka@gmail.com

– – KORTÁRS IRODALMÁROK TALÁLKOZÁSA 2015 – –

Harcás Judit

Rozán Eszter

Molnár Ágnes

Steph McCreff

Wolff Becca

Dittrich Panka

**Fotók:
Penger Zsófia**

